

Efecte Piqué: l'ascens d'una dreta atípica

Sembla que l'ingrés en el PP del ministre d'Indústria i portaveu del govern central, Josep Piqué, està cantat. Aznar podria aprofitar la celebració del tretzè congrés del PP o deixar-ho per a més endavant. En tot cas, Piqué és ja el símbol del gir al centre que vol fer Aznar.

L'entrada definitiva de Josep Piqué com a militant al Partit Popular continua essent un cartutx que José M. Aznar es guarda a la recambra. Paradoxalment, no sembla que el president espanyol vulgui cremar-lo en el tretzè congrés del partit, tot i que s'hi hagi d'escenificar el gir popular cap al centre. Per bé que Piqué és un dels símbols d'aquest viratge en la línia política del partit que governa l'estat, amb l'objectiu manifest d'ampliar la seva base electoral en les pròximes eleccions legislatives, Aznar podria jugar la carta més endavant. Es tractaria d'aprofitar la imatge de catalanista moderat de Josep Piqué i la coincidència que el PP necessita millorar substancialment els seus resultats a Catalunya si vol aconseguir la majoria absoluta en les pròximes eleccions generals, previstes per al 2000. Fent coincidir l'entrada de Piqué en el partit amb la campanya, José M. Aznar rendibilitzaria al màxim l'efecte Piqué. A més del gir al centre hi afegiria el gir catalanista que no va aconseguir el 1996 amb Josep M. Trias de Bes.

En tot cas, es tracta només d'especulacions de compliment incert. El fet és que Piqué ha respost amb evasives cada cop que li han preguntat sobre el seu futur polític. Just abans de ser nomenat portaveu va insinuar que es faria pregar per continuar de ministre en la pròxima legislatura, però, en canvi, ara ningú dubta en el partit de la seva inclusió en les llistes ni que aviat en tindrà el carnet. Amb tot, el mateix Aznar ha deixat entendre

algun cop que no hi ha gens de pressa, i que ja li està bé que la fidelitat de Piqué estigui lligada directament al govern i a ell mateix, sense haver de passar per cap compromís amb el partit. Sigui com sigui, la qüestió preocupa, per raons diferents, tant a les files del PP català com a CiU. Uns perquè recelen d'un home de fora del partit i els altres, per por que es pugui en-

El PSOE ataca Piqué per fer abortar el gir al centre del PP, però hi ha qui assegura que els pitjors enemics els té dins del govern espanyol.

dur vots de la burgesia catalana que ara vota CiU.

Hipòtesis a banda, el que molta gent es pregunta és qui és aquest català de 43 anys, independent, fitxat per Aznar el 96 per sorpresa, de tracte amable, de perfil eminentment tècnic, que no porta ni els botons de puny daurats ni les corbates llampants que caracteritzen els ministres del PP, que en pocs mesos com a portaveu del govern ha sabut sortir-se'n amb tota naturalitat de les situacions més compromeses, però sobretot que ha acon-

seguit la total confiança d'Aznar passant per davant dels membres del partit.

El que és evident és que Piqué és un cas atípic. A part de les seves qualitats i la seva ambició tranquil·la, ha tingut sempre el mèrit de ser l'home idoni i d'estar en el lloc oportú. Neix a Vilanova i la Geltrú (Garraf) el 1955 en una família de classe mitjana. El seu pare havia treballat en una empresa tèxtil i en un concessionari d'automòbils i va ser l'últim alcalde de la població abans de l'etapa democràtica. Estudia Dret i Econòmiques a Barcelona, anys en què milita al Partit Socialista Unificat de Catalunya (PSUC). Es doctora en Econòmiques amb premi extraordinari, comença a exercir la docència adscrit a la càtedra de l'actual president de la Borsa de Barcelona, Joan Hortalà, i entra al servei d'estudis de la Caixa. El 84, Hortalà, aleshores conseller d'Indústria de la Generalitat i dirigent d'Esquerra Republicana (ERC), el crida per oferir-li la direcció general d'Indústria.

Piqué formarà part de tota una fornada de joves executius que arriben a l'administració catalana a mitjan anys 80 per la seva vàlua intel·lectual i professional però, en principi, sense aspiracions polítiques. Amb tot, hi ha ja qui els veu com el recanvi generacional en l'administració catalana i fins i tot qui els caricaturitza com els *yuppies* de Pujol. No es complirà del tot la predicció, però d'una manera o una altra el cas és que tots acabaran ocupant càrrecs importants. A més de Piqué, hi ha noms com els

ARXIU / EFE

Piqué és un cas atípic dins del govern Aznar. El que podria ser candidat del PP a Catalunya en les pròximes eleccions generals havia militat en el PSUC quan era estudiant, va ser fitxat per un conseller d'ERC per a entrar en l'administració catalana i, fins i tot, s'havia presentat com a independent en les llistes de CiU al seu municipi.

d'Anna Birulés, actual directora general de Retevisión; Carles Vilarrubí, conseller de Telefónica i assessor del president de la Generalitat en el camp de la indústria audiovisual, o Artur Mas, l'actual conseller d'Economia.

Piqué fins i tot es va presentar com a independent en les llistes municipals de CiU a Vilanova, però deixa la Generalitat l'any 88 temptat per una sucosa oferta de qui aleshores era "empresari model", Javier de la Rosa. S'ha dit que l'oferta pujava a 30 milions de pessetes anuals dels de fa deu anys. Arriba a la presidència d'Ercros el 92, en plena suspensió de pagaments del grup, la pitjor que hi ha hagut mai a l'estat, i l'aconsegueix reflotar, fet que li va donar la fama de bon gestor i de millor negociador amb els sindicats. És el moment en què Piqué i la seva esposa, Margarida Montaner, compren una torre de 1.000 metres quadrats a Pedralbes, la zona més selecta de Barcelona, i un xalet a Urús, a la Cerdanya.

La resolució de la crisi d'Ercros li obre les portes a la presidència de l'influent Cercle d'Economia, el

fòrum que reuneix el més gran del món econòmic i empresarial català, i gràcies a això entra en contacte amb Aznar per primer cop la primavera del 95. El Cercle havia convidat l'aleshores candidat del PP perquè exposés el seu programa econòmic. Tot i que l'operació havia estat dissenyada meticulosament, va ser un fracàs, perquè a Aznar li van caure les crítiques de totes bandes. Per esmenar la papeleta, Aznar va intentar restablir els contactes amb el Cercle i amb Piqué a través d'un amic comú, Juan Villalonga, l'actual president de Telefónica. Aquests contactes van servir a Piqué per ser triat després de les eleccions del 96 com a home pont en les negociacions entre el PP i CiU sobre el pacte de legislatura. I que Aznar pensés en ell com a ministre d'Indústria, tot i la seva escassa experiència política.

En un primer moment hi va haver qui el va qualificar de submarí de Pujol i fins i tot va necessitar l'ajut d'algun destacat membre d'Unió per impedir que el vice-president Rodrigo Rato buidés de contingut el seu ministeri. Però més enllà de les tensions inicials, Aznar i els lí-

ders del PP aviat van anar comprovant la sintonia de Piqué amb el projecte popular, la seva integració en l'equip de govern i la destresa amb què tirava endavant els plans de privatitzacions. El nomenament com a portaveu, l'estiu passat, en va ser la recompensa, tot i que això li ha generat tensions amb l'oposició i enveges dins del govern popular.

Hi ha hagut algú interessat a denunciar suposades irregularitats en la concessió d'ajuts del Ministeri d'Indústria o la rebaixa del deute d'Ercros amb l'Institut de Crèdit Oficial, mentre els tribunals desenterraven un presumpte delictes d'alçament de béns durant la seva etapa a Ercros. El PSOE ataca Piqué amb l'objectiu de fer abortar el gir al centre del PP, però hi ha qui assegura que els pitjors enemics els té a dins del mateix executiu i citen, a més de Rato, el nou ministre d'Administracions Públiques, Ángel Acebes, i al portaveu del Grup Popular, Luis de Grandes. En tot cas, uns i altres no ho tenen fàcil si volen barrar-li el pas.

Toni Cañis